

9.listopad

Svaki se čovjek želi ostvariti. Tko poznaje Boga, ostvarenje je biti kao On, siromašan i ponizan. Tko Ga ne poznaje, ostvarenje je biti „veći“ od drugih. Ta volja da se bude prvi. To je prvi plod grijeha. Čovjek koji se ne prepoznaje u vlastitoj istini kao onaj kojega Bog ljubi, gubi vlastiti identitet. Nije ništa i strahuje od lica i od smrti. Traži dakle da se sam spasi. To je temeljni cilj svakoga čovjekova znanja i djelovanja na svim razinama. Zbog toga, ne zbog zloće, mi ljudi postajemo sebeljubni i nastojimo posjedovati naslov koji nas razlikuje od drugih.

Ta napast opsjeda i obraćene učenike. Učenici odolijevaju putu Božje poniznosti jer u sebi imaju grijeh glavne uloge. Žele znati tko je prvi. Tko je među njima veći. Čine to na profinjeniji način: tko je bolji u nasljedovanju Gospodina, u vjernosti, u služenju, u ljubavi... u poniznosti i u siromaštvu. Podjele unutar zajednice imaju uvijek kao korijen pokazanu ili skrivenu volju biti bolji, veći. Biti veći nije ništa drugo doli krivi paravan spasiti se gospodareći nad drugima.

Dijete koje Isusa uzima predstavlja početnu točku ostvarenja od koje polazimo i koju negiramo da bismo postali odrasli. Dijete je nijekanja čovjeka. U hebrejskoj kulturi je bilo samo dodatak ženi. Ništa ne može činiti samo. Ono je ono što mu drugi čine. Predstavlja na radikalni način situaciju stvorenosti. Dijete, i na religioznom području, ništa ne zaslužuje, ako ne nezasluženo Božje suosjećanja. Živi samo od milosti drugih. Dijete živi od prostora koje mu se daje, od vremena koje mu se posvećuje, od ljubavi s kojom ga se ljubi. U tom smislu svaki je čovjek dijete, jer naš život ovisi o drugome.

Zaista, za biti kršten, nužan je uvijet prepoznati se kao Božje stvorenje. Učenici, ako žele shvatiti otajstvo križa, pozvani su prevrnuti svoj način razmišljanja. Istinski kriterij ostvarenja nije gospodarenje, nego prihvaćanje drugoga. Tko prihvaća malenoga, prihvaća njegovu Gospodina, koji se je zbog prihvaćanja svih učinio najmanjim među svima. Bog se izjednačava s djetetom koje živi od prihvaćanja. On koji je Ljubav i Prihvaćanje, može živjeti samo ako je prihvaćen.

Tko prihvaća malenoga zaista postaje apsolutno velik, ne veći. Potpuno se ostvaruje jer postaje kao „najmanji od svih“. Poistovjećuje se Kristom koji nam je objavio Božju istinu kao ljubav koja se učinila malenom. Vjera i nevjera znače upravo shvatiti ili ne otajstvo malenosti i poniznosti našega Gospodina. Prihvaćanje malenih je put po kojemu Bog postaje „sve u

svima“. Malenost nas spašava i ostvaruje nas na sliku Isusa Krista, samo lice Oca, Sina koji je postao dijete. (fač)